

Rp. Vedsekk

*Historier fra
virkeligheten*

Å jobbe som allmennlege er å jobbe midt i virkeligheten. Uten filter. Overgangen fra et beskyttet studentliv ved et universitetssykehus i hovedstaden til livet som turnuslege på et lokalsykehus var for min del et møte med virkeligheten. Og virkeligheten treffer nok dagens turnusleger minst like hardt. Antall senger på lokalsykehuset minker hvert år som resultat av omstrukturering og restrukturering og reformer. Samtidig øker antall innleggelser. Resultatet er opplagt. Syke mennesker ligger på gangen og roper etter sykepleiere og leger som løper stadig raskere forbi. De er ufri-villige deltagere i en dugnad for å få sykehusbudsjettet i balanse. Sist helg var det over tretti pasienter på korridoren på mitt lokalsykehus. Det er virkeligheten de unge turnuslegene møter!

Det er jeg som allmennlege som legger inn alle disse pasientene. Av og til har jeg til og med dristet meg til å legge inn noen som ikke er så veldig syke, bare fordi de ikke klarer seg selv hjemme. Med dårlig samvittighet, selvfølgelig, for å belaste sykehuset med slikt.

Virkeligheten har mange fasetter. Det er ikke bare hvor alvorlig syk pasienten er som avgjør innleggelse eller ikke.

Iblant er legevaktens kreativitet og ressurstilgang avgjørende.

En av de første legevaktene jeg hadde i distriktsturnus ringte en sykepleier fra et av gamlehjemmene i kommunen. Hun fortalte at en av bygdas originaler hadde kommet syklende til gamlehjemmet med litt bagasje i en plastikkpose, og forkynt at nå kunne hun ikke være hjemme lenger, for det var så kaldt der. Dette var en kald fredagskveld i januar. Hjemmesykepleieren hadde vært hjemme hos henne. Hun bodde i et svært skrøpelig hus sammen med en masse katter. Nå var det kuldegrader inne hos henne, og hun fikk ikke mer ved før over helgen. Da hadde sosialkontoret ordnet så noen skulle komme med ved til henne. Sykepleieren syntes dette var et problem for legevakten, for på gamlehjemmet hadde de ikke plass til henne i helgen. Det ble derfor mitt problem at den gamle damen og hennes katter ikke hadde ved.

Jeg snakket med den gamle damen som sannsynligvis hadde schizofreni eller en alvorlig personlighetsforstyrrelse. Hun var ikke psykotisk eller til fare for seg selv eller andre. Bare kald. Hun hadde mat hjemme, og klarte seg til vanlig uten hjelp. Hun var ustelt, og luktet vondt. Sykepleieren mente det var grunnlag for en innleggelse på medisinsk avdeling av sosiale grunner. Damen hadde ikke lyst til det selv, for hvem skulle ta seg av kattene da? Og jeg fant ikke at det var grunnlag for tvangsinnleggelse.

Løsningen ble enkel, og krevde neppe medisinsk embetseksamen. Jeg reiste fra kontoret og hjem til mitt eget vedskjul. Herfra lastet jeg et par sekker med ved inn i min gamle stasjonsvogn og kjørte ut til den gamle damen. Hun ble fornøyd, kattene ble fornøyd, sykepleieren ble fornøyd, og jeg slapp å belaste medisinsk avdeling med en dame som ikke ville dit og ikke trengte dit.

Kari Sollien Øfstå
soefsta@online.no

